ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ λάμπες τοῦ κ. Κορμπέκ, δηλαδή, ἡ λάμπες τοῦ πατέρα, κλέπτονται μυστηριωδῶς. Ἐδῶ πειὰ κάτι τρέχει. Ὑπάρχει κάποια αἰτία ποὺ γίνονται ὅλα αὐτά. Ὑπάρχει κάποιος ποὺχει συμφέρον νὰ τὰ κάμει....

Ὁ κύριος Κορμπὲκ τὴν ἐκύτταξε μὲ θαυμασμό. Ἐπῆρε πειὰ καὶ αὐτὸς θάρρος καὶ εἶπε μ' ἐνθουσιασμό :

— Μπράβο !.... Εἶνθε κόρη ἀνταξία τοῦ πατέρα σας !

Ἄπλωσε δὲ καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι της. Ἑτοιμάστηκα νὰ πάω νὰ φέρω τὸν Ντόου, ὅταν ὁ κύριος Κορμπὲκ μὲ σταμάτησε :

— Μιὰ στιγμή, εἶπε, σταθῆτε, νὰ σᾶς πῶ, πρὶν ἔλθη ἕνα ξένο πρόσωπο ἐδῶ. Εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ μάθῃ ὁ νέος ποὺ θὰ ἔλθῃ τὶ σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου γιὰ τὶς λάμπες. Εἶνε περιττὸν νὰ μάθῃ ὅτι τὶς εὕρῆκα κατόπιν τριῶν ἐτῶν κόπων καὶ κινδύνων· θὰ τοῦ εἰποῦμε μονάχα ὅτι τὶς ἔκλεψαν καὶ ὅτι ἦταν δικές μου. Πρέπει νὰ τοῦ περιγράψω μερικὲς καὶ ἰδιαιτέρως μιὰ ἀπὸ αὐτές, ποὺ ἦταν ὁλόχρυση. Θὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι φοβοῦμαι ἰδιαιτέρως γι' αὐτήν, μήπως ὁ κλέπτης ἀγνοῶν τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν της, τὴν καταστρέψῃ. Θὰ τοῦ εἰπῶ μόνο ὅτι θεωρήσω ἀπαραίτητο. Λοιπὸν, ἀφῆστε νὰ ἀπαντήσω ἐγὼ στὶς ἐρωτήσεις του.

— Ἂν θέλετε νὰ τηρηθῇ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μυστική, εἶπα στὸν κ. Κορμπέκ, πρέπει πρῶτα νὰ βολιδοσκοπήσω τὸν Ντόου ἂν εἶνε διατεθειμένος νὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖο του. Ἂν δεχθῇ μποροῦμε νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦμε τὴν ὑπόθεσι.

— Μάλιστα ... Ἔχετε δίκηο ! Κάμετε ὅπως νομίζετε... Ἀχ ! πῶς φοβοῦμαι μὴ κατασρέψουν καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς λάμπες !...

Ἡ μὶς Μαργαρίτα εἶπε μὲ βεβαιότητα :

— Δὲν θὰ τὶς καταστρέψουν... Δὲν ξέρω γιατὶ τὸ λέω αὐτό. Ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Η ΛΑΜΠΕΣ

Ὁ Ντόου ἐπείσθη νὰ ἀναλάβῃ ἰδιωτικῶς τὴν ὑπόθεσι τῆς κλοπῆς τῶν λαμπῶν.

Ὁ κ. Κορμπὲκ τοῦ ἐξέθεσε τὰ πράγματα κατὰ σαφέστατον τρόπον. Ἔδωσε ὅμως στὸ πρᾶγμα ἁπλῆν σημασίαν κλοπῆς ἐντὸς ξενοδοχείου. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀφήγησί του, ὁ Ντόου ρώτησε :

— Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὲς τὶς λάμπες ;

— Ὄχι. Μόνο ἐγὼ τὶς γνωρίζω, ἀπήντησε ὁ κ. Κορμπέκ.

— Ὑπάρχουν ἄλλες λάμπες ὅμοιες;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ἴσως ὑπάρχουν ἄλλες, ποὺ ἔχουν ὁμοιότητα.

Ὁ ντετεκτὶβ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐρώτησε :

— Νομίζετε ὅτι ὑπάρχει κανένας εἰδικὸς εἰς τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον, ἢ κανένας ἀρχαιολόγος, ἢ κανένας συλλέκτης σὰν τὸν κ. Τρελόνυ, ποὺ νὰ γνωρίζῃ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξία αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων ;

— Βέβαια. Κάθε ἄνθρωπος μὲ λίγο μυαλὸ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι πρόκειται περὶ πραγμάτων ἀξίας !

Τὸ πρόσωπο τοῦ ντετεκτὶβ ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ καὶ εἶπε :

— Τότε ὑπάρχει ἐλπίς ! Ἂν τὸ παράθυρο ἦταν κλεισμένο καὶ ἡ πόρτα ἐπίσης, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἐκλάπησαν τυχαίως ἀπὸ κανένα ὑπηρέτη. Ὁ δράστης ἔκαμε τὴν κλοπὴ συστηματικῶς. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε ἀμέσως τὰ ἐνεχυροδανειστήρια. Ἀναπόφευκτος εἶνε ὅμως ἡ μεγάλη μυστικότης.

Ὁ κ. Κορμπὲκ ἀπήντησε κατόπιν σκέψεως.

— Ἔχετε καμμιὰ ὑπόνοια γιὰ τὸν τρόπο τῆς κλοπῆς ;

Ὁ Ντόου ἐμειδίασε σὰν πεπειραμένος ἄνθρωπος καὶ εἶπε :

— Μὲ ἁπλὸ τρόπο, κύριε. Ὅπως ὅλα τὰ μυστηριώδη συμβάντα.

— Ἀκοῦστε, φίλε μου, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι μοῦ ἔκλεψαν τὰ πράγματά μου. Τὸ παράθυρο ἦταν κλειστό. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Δὲν ἔβγῆκα καθόλου τὴ νύκτα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου. Εἶδα τὶς λάμπες μέσα στὴ βαλίτσα μου πρὶν κοιμηθῶ. Ὅταν ἐξύπνησα δὲν τὶς βρῆκα. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσω. Ἂν μὲ αὐτὰ μπορεῖτε νὰ φθάσετε εἰς ἕνα συμπέρασμα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσθε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος.

Ἡ μὶς Τρελόνυ τοῦ εἶπε μὲ τὸν ἴδιο ἥσυχο τρόπο :

— Μὴν ἀνησυχῆτε ἀδίκως, κύριε Κορμπέκ. Εἶμαι βεβαία πῶς οἱ λάμπες θὰ βρεθοῦν...

Ὁ Ντόου τῆς ἔριξε μία γοργὴ ματιὰ καὶ κατόπιν μὲ κύτταξε ἐμένα. Θυμήθηκα τὶς ὑποψίες του. Ἐκεῖνος ἀπευθύνθη πρὸς τὴν μὶς Μαργαρίτα.

— Μπορῶ νὰ μάθω, μὶς, ποῦ βασίζεται αὐτὴ ἡ βεβαιότης σας ; Φοβήθηκα νὰ ἀκούσω τὴν ἀπάντησί της.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.... Εἶμαι ὅμως βεβαία γι' αὐτό ! ἀπήντησε μὲ ἀφέλεια ἐκείνη.

Ὁ Ντόου ἀντήλλαξε κατόπι μερικὲς συμπληρωματικὲς φράσεις μὲ τὸν κ. Κορμπὲκ καὶ ἔφυγε βιαστικά, γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἀνακρίσεις του. Ὁ κύριος Κορμπὲκ ἔφυγε ἐπίσης καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ ἐνωρίς.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα ἡ μὶς Μαργαρίτα ἦταν πολὺ ἡσυχώτερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες, μολονότι τὸ νέο αὐτὸ περιστατικὸ τῆς κλοπῆς, θὰ προξενοῦσε λύπη στὸν πατέρα της.

Τὸ ἀπόγευμα παρατηρήσαμε λεπτομερῶς τοὺς ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς τοῦ κυρίου Τρελόνυ. Τότε ἄρχισα νὰ ἔχω ἰδέα τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἀξίας τῆς συλλογῆς του. Ἐθαυμάσαμε πραγματικῶς τὸ μεγαλεῖον τῶν Αἰγυπτιακῶν ἀνακαλύψεων. Τὸ σπίτι ἦταν ἕνα πραγματικὸν μουσεῖον, ποὺ περιεῖχε ἀρχαῖα ἀριστουργήματα. Ἐκτὸς τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἔργων, ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Τρελόνυ, ἡ μεγάλη εἴσοδος, ἡ σκάλες, τὸ γραφεῖον, τὰ σαλόνια, ἀκόμα καὶ τὸ μικρὸν μπουντοὐαρ περιεῖχαν σωρείαν καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων ἀξίας.

Ἡ μὶς Μαργαρίτα μοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ θαυμασμὸ ὅλα τὰ ἀριστουργήματα ποὺ μᾶς περιστοίχιζαν :

— Δὲν θὰ πιστέψετε ὅτι σπανίως ἐκύτταζα αὐτὰ ὅλα. Μόνο ἀπὸ τότε ποὺ εἶνε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ὁ πατέρας μοῦ ἐκίνησαν τὴν περιέργεια. Τώρα τὸ ἐνδιαφέρον μου αὐξάνει ὑπερβολικά. Ἴσως ἔχω κ' ἐγὼ αἷμα συλλέκτου στὶς φλέβες μου. Φυσικὰ ξέρω περισσότερα γιὰ τὰ μεγάλα κομμάτια. Ἀλλὰ δὲν ἔδωσα ποτὲ μεγάλη σημασία σὲ τίποτε, ὅπως κάνουμε πάντα γιὰ τὰ πράγματα ποὺ βλέπομε στὸ σπίτι μας κάθε μέρα. Θὰ εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις γιὰ μένα ἂν τὰ περιεργασθοῦμε μαζῆ !

Μαζὶ λοιπὸν περιεργασθήκαμε τὰ διάφορα δωμάτια καὶ ἐμείναμε σύμφωνοι νὰ ἐξακολουθήσωμε τὶς μελέτες μας ἐπ' αὐτῶν. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν εὐφυεστάτη καὶ εἶχε καταπληκτικὸ μνημονικό. Ἐξ ἄλλου εἶχε ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη γιὰ τὰ ὡραῖα πράγματα. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἦταν τόσο ἁπλῆ, καὶ ἀφελής, καὶ καλή. Εἶχε ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ ἰδέες της ἦταν τόσο φρέσκες καὶ πρωτότυπες. Καὶ πόσο μεγάλη ἡ μετριοφροσύνη της ! Κοντά της ξέχασα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὅλες τὶς κακές καὶ τρομακτικὲς ὧρες, ποὺ εἶχα περάσει μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπήτι. Ξανάνειωσα...

Ὁ κ. Κορμπὲκ τὴν ἐκοίταζε μὲ θαυμασμό.

Οἱ τρεῖς κυριώτεροι σαρκοφάγοι ἦταν ἀναμφιβόλως ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν τοποθετημένοι στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Τρελόνυ. Ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἦταν ἀπὸ μαύρη πέτρα. Ὁ ἄλλος ἀπὸ πορφύρα. Ἦταν σκαλισμένοι μὲ ἱερογλυφικά. Ὁ τρίτος ἦταν ἐντελῶς διαφορετικός. Ἦταν ἀπὸ μιὰ οὐσία χρώματος βαθυκιτρίνου, ποὺ θύμιζε τὸ χρῶμα τοῦ Μεξικανικοῦ ὄνυχος. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπῆρχαν κηλῖδες διαφανεῖς καὶ λαμπερές. Τὸ σκέπασμα ἦταν ἐπεξεργασμένο μὲ ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἱερογλυφικῶν. Ἡ σαρκοφάγος ἦταν ζωγραφισμένη εἰς ὅλα τὰ μέρη μὲ μεγάλη τέχνη. Ὑπερεῖχε τὸ θαλασσὶ χρῶμα, ποὺ συμφωνοῦσε ὡραῖα μὲ τὸ κίτρινο τῆς πέτρας. Ἦταν μήκους ἐννέα περίπου ποδῶν καὶ φάρδους μιᾶς γιάρδας. Ἡ γωνίες εἶταν ὡραίες, καμπύλες καὶ εὐχάριστοι στὴν ὄψι.

— Ἀλήθεια ! εἶπα. Αὐτὴ ἡ σαρκοφάγος θὰ κατεσκευάσθη γιὰ κανένα γίγαντα !

— Ἢ γιὰ γυναίκα ! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ σαρκοφάγος αὐτὴ ἦταν τοποθετημένη κοντὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα. Αὐτὴ ἐξεῖχε ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας σαρκοφάγους. Ὅλες οἱ ἄλλες, ποὺ ἦταν τοποθετημένες σὲ διάφορα μέρη τοῦ σπιτιοῦ, εἶταν καλυμμένες ἀπὸ γρανίτην, πορφύρα, ξύλον καὶ ἄλλες οὐσίες· ἦσαν ἀναλόγως πολὺ ἁπλὲς ἐσωτερικῶς. Ἦσαν ἄδειες καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ὡς ρωμαϊκὰ λουτρά ! Εἰς τὴν κίτρινη σαρκοφάγο ἐξεῖχε ἕνας ὄγκος, ποὺ εἶχε σχῆμα ἀνθρώπου. Ἐζήτησα ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα ἐξηγήσεις καὶ αὐτὴ μοῦ ἀπήντησε :

(Ἀκολουθεῖ)